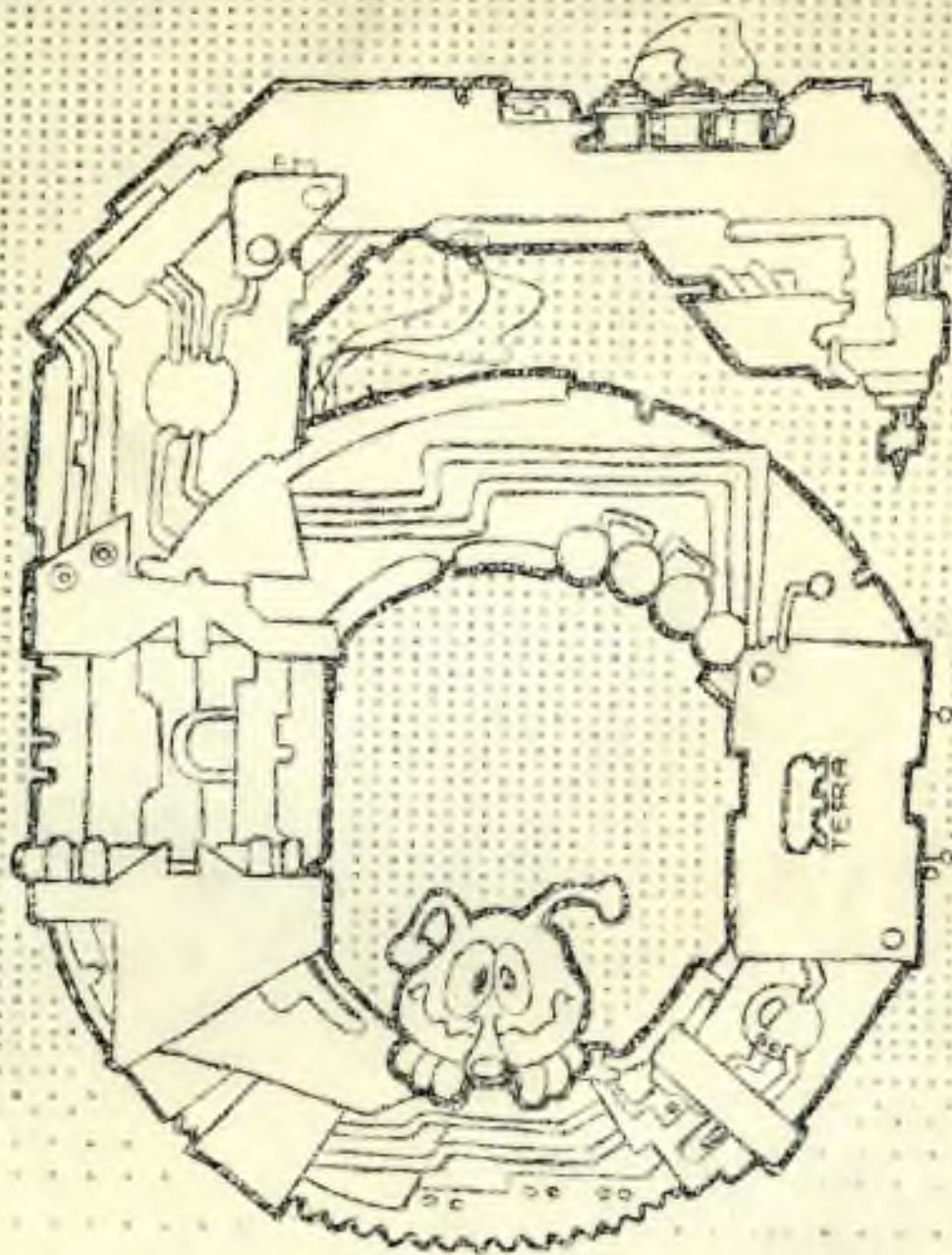

ARGUS

CIFI

Do určeného času zbývala čtvrt hodina. Skrze světlík přicházelo málo denního světla, ale v centru - srdce té maličké marťanské základny - bylo dostatečně osvětleno. Generál Itenk de Boer si už zvykl na polotmu. Zvykl si už i na ticho a to zde nic nerušilo. Polotma a ticho - dokonce si to oblíbil, sžil se a spřátelil s těmito vlastnostmi, charakteristickými pro pracovní v nichž prožil přesně dvacet let života.

Přesně dvacet.

Dvacet let sloužil svému národu a po dvaceti letech mu nařídili odstoupit z funkce. Byla to podlá rána Koopmunse a jeho parlamentní kliky, těch zakracených šašků, pěstěných a upravených, kteří natahují ruce po ministerských místech. Koopmuns byl ještě mlád, ale věděl, že ho obklopují lidé o mílo mladší a stejně ambiciózní a že kdokoliv z nich ho může přerůst. Věděl to, proto spěchal. Kul píklo, popichoval a číhal.

Generál Henk de Boer pohlédl na hodinky. Ještě dvacet minut. Obešel těsný prostor centrály a zastavil se před pultem. V jeho středu se vyzývavě leskl nakloněný knoflík. Knoflík, který měl být stisknut za dvacet minut. Knoflík k jednomu použití.

Tak ho nazval poručík Cliff, velitel skupiny elektroniků montujících řídicí systém. "Knoflík k jednomu použití." Tehdy už bylo jasné, že Koopmuns, velitel operačního svazku v síle výsadkové armády, nakonec získá maršálskou hůl. Bylo to jasné už rok, od státního svátku, když nezávisle na proslovu Henka de Boers televize vysílala i proslov Koopmunse, jako by ten ubohý idiót mohl mít právo na vlastní odlišné názory a být partnerem k jejich výměně. To, že vystoupil na veřejnosti, nejjasněji svědčilo o jeho neobyčejné sebejistotě a troufalosti. Samotný fakt, že se toho dne ukázal na obrazovkách, se dalo chápat jako pokus o podlomení autority hlavního vedení. A Koopmuns si dovolil ještě více, jednoznačně se vyslovil proti politickému programu Hanka de Boers.

Generál se koncem kostnatého prstu dotkl stříbřitého knoflíku a ihned uokl. Zbývalo již pouze devět minut. Pouze devět. Počítač to propočítal přesně: právě dnes a právě v šest osmáct středoevropského času - tak, aby dárček pro Koopmunse a jeho spojence dorazil na Zemi v den a hodinu, kdy tomu oportunistickému kariéristovi oficiálně předají náminaci.

"Já o tom nerozhduji, ale když se mne na to ptají, tak odpovídám, že podle mne by omezení výdajů na zbrojení o pět procent neznamenal podstatné obrožení našeho vojenského potenciálu," žvanil z obrazovky Koopmuns. To je přece jasná zraha zájmu státu.

Henk de Boer si otřel zpocené dlaně kapesníkem a přiblížil se ke světlíku. Sedm minut.

Koopmuns vyslovil jasné provokační drzé námitky proti jeho politickému programu a pak, když spolu s jinými veliteli operačních svazků stáli na přehlídce i na tribuně, choval se jako nadšená dívka: mával zástupům, cenil zuby do kamer. Chomně se chtěl zalíbit davu.

A dav ho nadšeně nesl. To byl lívost k zamyšlení. Šéfky generál Henk de Boer pochopil, že brzy bude muset odejít.

Dalšího dne si zavolał šéf technického zabezpečení a nechal si předat průběžné hlášení. Jedno z nich obsahovalo slibné informace. Na Marsu setrval zvláštní oddíl inženýrsko - strategických vojsk, vybavený nezbytným materiálem s těžkým vybavením. Vojáči prováděli jakési nevýznamné a nikterak spěšné práce ve prospech civilní těžební společnosti. Henk de Boer našel v archivu podrobný projekt "Triple Hatch" a zjistil, že to je to, co potřebuje: výstavba této mikrozákladny vyžádala poměrně neveliké náklady a přetvarem jí bylo možné dokončit během tří měsíců.

A čas byl v tomto případě rozhodujícím činitelem. Henk de Boer vyhrál svůj soukromý závod s časem. Než ho donutili k odstoupení, vojáči postavili a vyhabili tuto základnu. Dokončovací práce řídil osobně.

Teď se díval ven přes pancéřové sklo světlíku. Bylo martanské odpoledne, slunečné a bezvětří, ačkoli se tu a tam svedaly obláčky narudlého prachu.

Čtyři minuty.

Tam, před hranicí obzoru, spočívají v betonových šachtách tři raketové střely s celkovou explozivní silou 750 kilotun. Tři raketové střely, které by mohlo odpálit třeba i dítě. Jediny pohyb prstu a rozehvějí se základy základny a pak se na několik chvil změní vzhled této martanské krajiny. Gejzáry písku vyrážejí do výše odhozeny trupy smrtenosných raket, ohvějící se světlo záleje okolí, řev pracujících tryskových motorů, probodne ovzduší a potrvá ještě tehdy, když prach již usedne a dým se rozplyne ve větráku...

Generál Henk de Boer si mohl snadno představit tu scénu. Znovu si utřel zpcené ruce.

Dvě minuty.

Beze spěchu se vrátil k pultu. "Triple Hatch" - tři raketové střely s jadernými hlavicemi po 250 kilotunách. Jenže Koopmans dostane darem jen jeden, který zasáhne opačný konec státu, vždyť přece nejde o to, aby ten ubohý idiot hned vyrušil pustil duši. Další Dva, nově jmenovaný maršálku zasáhnou tve sousedy. Není možné, aby jste nestratili hlavy. Ale než se začnete vzájemně posílat do pekla, než tě Koopmans tví sousede pošlou do pekla, snad se stačíš zamyslet, jestli skutečně má smysl omezit výdaje na zbrojení na pět procent národního důchodu.

Minuta.

Henk de Boer přiblížil hodinky k očím a začal odpočítávat plynoucí sekundy.

Po padesáté položil ohvějící se prst na knoflík.

....devět...osm...

Na shledanou ubohý šáku.

....pět...čtyři...

Na shledanou v pekle.

....dva...jedna...nula

Nejistě stiskl knoflík. Pod prstem cítil odpor. Stiskl znovu, až nehet zaskřípěl po kovu. Mechanismus se ani nezachvěl.

- Nula !

Zakryl knoflík oběma dlaněmi a stiskl ho celou vahou těla. Bez výsledku.

- Nula !

Nejistě pohlédl přes rameno ke světlíku. Daleko za sklem, nad svahem duny, líně klesl obláček červeného prachu.

-Start ! Start ke všem čertům !

V nitru základny se ozval dupot a do centrály vběhla mladá žena ve vlajícím plášti.

- Sabotáž !- vykřikl na ni- To je sabotáž ! Ničemu zrada !

- Už je dobře, generále - řekla ta žena.

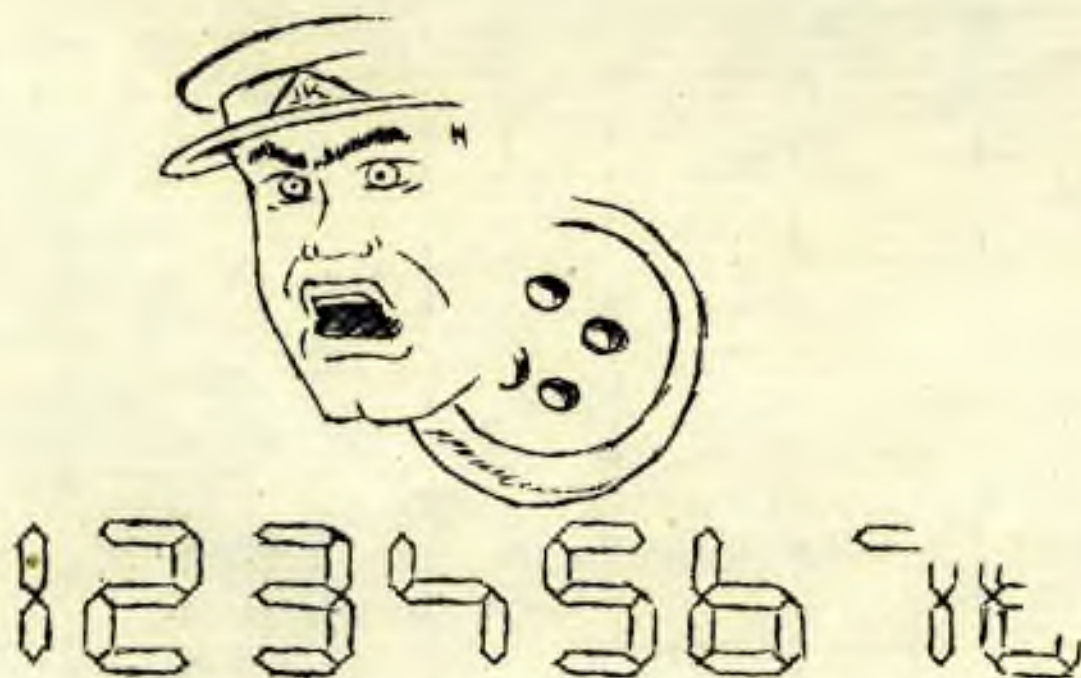
Zastavila se ve vzdálenosti snad tří kroků od něho a natáhla před sebe ruku v uklidňajícím gestu.

-Už je dobře.

Henk de Boer se stále opíral o pult. Díval se, jak žena zapína mikrovysílačku v klopě a uslyšel jak říká :

- Pane doktore, pacient z devítky, náš generál, má zase záchvat.

Šokovaně odtrhl ruce od desky. Z vlhkých prstů mu vypadl stříbřitý knoflík a odkutálel se po podlaze

Clifford D. Simak:

Zlatí brouci.

Povídka je ze sbírky "So bright the vision" vydané v r. 1978. Autora není nutno představovat, je všeobecně znám svojí novelou "Když ještě žili lidé", které jako jediné z jeho obsáhlejších děl vyšla česky. Je to škoda, protože jeho osobitý styl, dramatická dialogů, ale současně i jejich lehkost a nenucenost je pro čtenáře opravdovým zážitkem.

Překlad a digest byl pořízen výhradně pro informativní a studijní účely členů klubu SF "Jules Verne", s jejichž dovolením ho přetiskujeme.

I.

Den začínal stejně mizerně jako všechny předešlé. Arthur Belsen, bydlící v sousedním domku, zapnul totiž v šest hodin ráno svůj symfonický orchestrion.

Jen tak pro informaci, Belsen je inženýr s výrazným smyslem pro hudbu, což ve spojení s jeho nesporně vysokými technickými schopnostmi má mimořádně nebielé důsledky pro široké okolí. Asi před rokem dostal nápad zhotovit hudební automat, který by nejen hrál naprogramované kusy ale dovedl číst i noty, takže by představoval vlastně celý symfonický orchestr v jediné bedně. Během roku vyzkoušel asi deset nototypů, které vždy pouštěl naplno, aby prý mu neunikla ani ta nejmenší disharmonie. Chlubil se, že zatím se mu plně podařilo zvládnout oblast čechových a bicích nástrojů, ale oblast smyčců je zatraceně komplikovaná, takže to bude aspoň ještě rok trvat, než to vše sledí dohromady.

V sousedství se ozývaly hlasy asi v tom smyslu, že by bylo třeba sestavit lynčovací komando, ale zatím zůstalo jen při slovech. To je typické pro mé sousedy, mnoho řečí, ale skutek - utek.

Má žena Helen se večeře mne v posteli posadila a se zakvílením si přitiskla dlaně k uším, ale nebylo to nic platné. Belsen zřejmě zjistil ve výkonu svého stroje nějakou disharmonii, protože ho pustil na plné obrátky aby ji mohl identifikovat.

"Mám udělat snídani?" zeptala se Helen rezi nově. "Stejně už máme zase po spánku."

"To bude nejlepší" souhlasil jsem. "Já si zatím pro létnu zahradu, možná, že dahlie už rozkvetly". Oblékl jsem se a vyšel ven.

Na zahradu jsem však nedošel. Za plotem se totiž objevil můj soused dr. Wells, univerzitní profesor entomologie, nyní v penzi. Okamžitě jsem si uvědomil, že jsem ztracen. Dr. Wells, nemaje nic na práci, se neskonalé nudil, a tak se pouštěl do nicotných rozhovorů nemajících konce s každým, kdo se včas před ním neschoval. Na štěstí mne zachránilo Helenino volání k snídani.

"Randalle", řekla, podávajíc mi táč s topinkami, "v kuchyni se nám objevili mravenci a kromě toho taďy létě spusta vos. Buďe třeba něco s tím udělat!"

"Myslím, že jsi říkala, že jsi objevila to hnízdo mravenců a žeš jej polila vařící vodou:"

"Ano, ale nepomáhá to. Teď je třeba, aby ses na to podíval sám."

Než jsem stačil něco říci, ozval se na schodech vedoucích do ložnice a dětského pokoje dupot a do jídelny přiběhl náš jedenáctiletý syn Billy. Tvářil se nesmírně vzrušeně: "Podívej se tati, co jsem našel!" volal, podávaje mi plastikovou krabičku. "Něco takového jsem ještě neviděl!"

Nemusel jsem se ani podívat na obsah krabičky, protože jsem věděl, že tam je zase nějaký brouk. To je tak, když máte v sousedství penzionovaného entomologa, který svým koníčkem ovlivňuje děti v širokém okolí. Bez zvláštního nadšení jsem vzal krabičku do ruky:

"Vždyť je to chroust!"

"Ale kdepek", odporoval mi syn, "tenhle je daleko větší a pak je celý zlatý? Chroust je přece hnědý! Prohlédl jsem si obrázky v přírodopise a nic takového tam není!"

"Přestaňte s těmi brouky a dejte se do snídane!" zasáhla do debaty Hellen. "Máme té havěti plnou kuchyň a ty mi se nosíš další".

"Ale mami, tím se přece vzdělávám! Dr. Wells říkal, že existuje asi sedmset tisíc druhů hmyzu a..."

"Kde jsi ho našel?" zeptal jsem se, abych zabránil hrozící rodinnou konfrontaci.

"Nahoře v mém pokoji".

"V našem domě!" ječela Helen "nestačí, že se tu hemží mravenci..."

"Až se nasnídáš" řekl jsem rychle "zanes ho dr. Wellsovi, ať se na něj podívá!" Záležitost se začínala nepříjemně rozvíjet do šířky, a tak jsem rychle dojedl snídani a vyšel z domu. Nastartoval jsem vůz a přesto, že bylo ještě brzy, odjel jsem do své kanceláře na ředitelství jedné velké pojišťovny.

Pracoval jsem asi dvě hodiny, když se ozval telefon. Volala Helen. "Představ si, Randalle, že nám někdo v noci hodil doprostřed zahrady ohromný balvan!"

"Co to říkáš?"

"Ohromný kulatý balvan, vysoký skoro jako já a zrovna do záhonu, co máš své dehlie!"

"Moje dehlie!" zeječel jsem "a zrovna když jsem je chtěl vzít na výstavu!"

"A co je na tom zajímavé," pokračovala Helen, "že nikde nejsou

žádné stopy. Ten balvan mohlo přivést jediné těžké nákladní auto, ale jak jej dopravili až doprostřed zahrady? Plot je nenarušený a otisky pneumatik nídké nejsou!"

"Skončím dneska dřív a podívám se, co se vlastně stalo", řekl jsem otráveně a zavěsil.

Krátce po obědě jsem vyrazil domů. Po cestě jsem se zastavil v drogerii a koupil léhev spraye proti hmyzu. Ať Helen vidí, že i přes všechna protiventství nezapomínám na domácnost.

Doma mne přivítal Billy sedící na schodech a sdělil mi, že Helen odešla na návštěvu k tetě Amy a že prý se brzy vrátí, což jsem vzal s ulehčením na vědomí. To, co je přede mnou je výhradně mužská záležitost.

Vzal jsem Billyho za ruku a s nepříjemným pocitem jsem vešel do zahrady, kde jsem ztrnul v úžasu. Uprostřed zničeného záhonu dahlií ležel ohromný balvan ve tvaru dokonalé koule. Byl zbarven červeně a na některých místech tato barva přecházela do splývajících různobarevných pruhů. Povrch balvanu byl porovitý.

Chvilí jsem kolem něj chodil v rozpacích. Jak se sem mohl dostat? K plotu to bylo dobrých deset metrů. Jediná možnost byla, že jej sem někdo dopravil z ulice jeřábem, ale ani to nebylo možné, protože nad plotem byla spusta drátů telefoního a elektrického vedení, které při této manipulaci by nutně musely být strženy.

Barve a pruhy na balvanu mi něco připomínaly. Kdysi jsem měl přítele, zaníceného mineraloga, od něhož jsem lecos pochytil.

"Billy", povídám, "poznal bys achát?"

"Nevím" řekl rozpačitě chlapec, "ale Tommy by jej určitě poznal. On sbírá všelijaké kameny, má jich doma tři plné bedny."

"Tati, kdyby to byl opravdu achát, tak by stál hodně peněz, viď?"

"Možná", řekl jsem nejistě.

"Tak to raději hned doskočím pro Tommyho!"

Několikrát jsem nerozhodně obešel balvan, ale nic kloudného mne nenapadlo. Pak jsem si ale vzpomněl, že musím něco udělat s tou hmyzí havětí, aby Helen zase nevřískala. Balvan mi mezitím neutěche.

V kuchyni jsem se spustil na kolena a třímaje připravený spray, snažil jsem se vystopovat hlavní trasu mravenčího pochodu. Ale ty potvory byly tak mrňavé a průsvitné, nebo tam bylo špatné světlo, takže kromě několika jedinců jsem nic neobjevil.

Náhle jsem zachytil koutkem oka, jak v rohu kuchyně se cosi zalesklo. Něco zlatého se snažilo zalézt pod mycí linku.

Byl to další přerostlý zlatý chroust.

Pustil jsem na něj proud insekticidu, ale bezvýsledně. Zlatý brouk klidně pochodoval dále až zmizel ve štěrbině pod vodovodem.

Pokrčil jsem rameny a pokračoval ve stopování mrevenců, ale po chvíli jsem byl nucen konstatovat, že z bytu definitivně zmizeli. S ulehčením jsem povstal, ale pak jsem si uvědomil, že přede mnou je ještě akce Vosy. To bude podstatně složitější, protože měly hnízdo pod okapem, kam byl přístup pouze po žebříku. To značně ztěžuje možnost rychlého ústupu v případě, že můj první překvapivý úder nebude plně úspěšný. Moudře jsem se tedy rozhodl, že akci nechám na večer až se všechny usadí v hnízdě a usnou. Zatím jsem se spokojil tím, že jsem pozoroval jejich hemžení kolem hnízda a spekuoval, kam nejlépe umístit žebřík.

Náhle jsem spatřil, jak několik vos vpadlo bezvládně z hnízda rovnou na zem. A za nimi další a další. Přistoupil jsem překvapeně blíže a zjistil, že vosy jsou mrtvé.

"Něco je tam nahoře zabíjí", řekl jsem si celkem spokojeně, "alespoň mi to ušetří večer tu žebříkovou produkci," Odnesl jsem spray do kuchyně a vrátil jsem se na zahradu právě ve chvíli, kdy se tam objevil Billy se svým přítelem mineralogem Tommym.

"Pane Marsdena" řekl důležitě Tommy, když byl odborně prozkoumal balvan, "ten kámen je opravdu achát, tak zvaný slitinový."

"Prima," řekl jsem celkem bez zájmu.

"Ale vy jste mi neporozuměl" naléhal Tommy, vida, že neprojevuji žádné zvláštní nadšení. "Ten váš achát je unikum! Obvykle jsou to kusy velké asi jako vaše pěst a takový obr snad ani nemůže existovat! Vsadím se, že byste za něj dostal spoustu peněz!"

Pohlédl jsem na balvan se vzrůstajícím respektem. V rozpacích jsem k němu přistoupil a lóskyplně jej pohledil. Něco se mi při tom nezdálo, a tak jsem se o něj opřel plnou silou.

Obrovitý balvan se začal kymáčet.

Tommy vyvalil oči: "Vy máte ale sílu!"

Potřásl jsem nechápavě hlavou. Tak velký balvan nutně musí vážit několik tun! To znamená, že je uvnitř pravděpodobně dutý.

Bylo toho na mne za tu chvíli trochu mnoho. Vrátil jsem se tedy do domu, kde jsem si uveřil hodně silnou kávu, usedl se do křesla a snažil se uspořádat si myšlenky. Chlepci se mezitím ztratili ze zahrady, zřejmě šli za svými kamerády pochlubit se novými poznatky.

Pokud balvan je opravdu achát a navíc ojedinělé velikosti, pak musí mít velkou cenu. Je sice na mém pozemku, ale mám vůbec na něj právní nárok?

Na zahradní pěšině zavrzal písek. Vhlédl jsem a spatřil dr. Wellse jak míří ke mně. Rezignovaně jsem povstal, abych ho uvítal.

"Dějí se zajímavé věci" byla jeho první slova. Mluvil jsem s Tommym a ten řekl, že prý máte na zahradě achátový balvan. Billy mi zase

přinesl zvláštního brooke, abych mu ho identifikoval. Musím se přiznat, že takový exemplář jsem ještě nikdy neviděl a vůbec nevím, kam ho zařadit!"

"Vypadá jako nějaký druh chrousta".

"Určitě podobnost tu je, ale tím to končí. Dokonce jsem na pochybách, zda je to vůbec hmyz, spíše to má určitou podobnost se želvou. Tělo není segmentované, ale celistvé, krunýř je neobyčejně tvrdý, hlava a nohy se mohou natahovat a tykadla vůbec chybějí." Potřásl hlavou. "Bude třeba ho detailně prozkoumat, tohle je jen zběžné pozorování. Nemáte náhodou ještě nějaký exemplář?"

"Před chvílí jsem jednoho viděl v kuchyni."

"Mohli byste mi nějakého chytit, kdyby se objevil?"

"Beze všeho."

Když dr. Wells odešel, sestoupil jsem do sklepa. Viděl jsem tam pobíhat několik zlatých broků, ale žádného se mi nepodařilo chytit. Snad Billy bude mít více štěstí.

Jen jsem vyšel ze sklepa, spatřil jsem muzikálního inženýra Belsena, jak kráčí ke mně. "Co hodláte dělat s tím achátem na zahradě?" byla jeho první slova.

"Nic" pokrčil jsem rameny. "Přece k vůli němu nebudu sedět celou noc na zahradě a hlídat."

"To nemusíte. Já vám na něj namontuji poplašné zařízení!"

Snažil jsem se mu to rozmluvit, ale bylo to, jako kdybyste chtěl odvrátit dobrého ohře od zájmovy stopy. Jeho touha stále něco montovat a vynalézat byla prostě neukojitelná. Nedbaje na mé protesty zašel domů a po chvíli se vrátil s klubkem drátu, různými tlačítky a nástroji. Dali jsme se tedy do práce a byli jsme hotovi až večer. Dráty jsme natáhli až do kuchyně, kde jsme poplašné zařízení umístili.

Helen, které se mezitím vrátila, nás pozorovala se zjevným nesouhlasem. Žádné ženské nemá ráda, když se jí někdo vrtá v kuchyni, ať je to již v zájmu bezpečí achátového balvanu, nebo čehokoliv jiného.

Bylo již k ránu, když z kuchyně zazněl poplašný signál. Vymrštil jsem se z postele a pádl po schodech dolů. Na třetím schodě jsem šlápl na cosi oblého, co mi ujelo pod chodičkou a já letěl po hlavě dolů, do obývacího pokoje. Zde jsem narazil do křesla, které se na mne převrátilo a přitom prorazilo stojací lampu, která mne udeřila do zátylku. Byla vysoká a masivní.

Když jsem se po chvíli probrel a uvědomil si, kde vlastně jsem, byla moje první myšlenka, že Billyho pořádně seřežu, aby nenechal vlet své kuličky kde ho jen nepadne. Ale pak jsem se zarazil. V bleďm měsíčním světle jsem spatřil několik dalších kuliček, ale ty se

pohybovaly! Vymotal jsem se zpod kresla a odsunul stojící lamou, které mi spočívalo důvěrně na zátýlku. Zool. žné zařízení stále ještě ječelo, a tak jsem chtěl vyběhnout na zahradu, když můj zrak padl na něco, co do obývacího pokoje rozhodně nepatřilo. Byl to lednička!

Pesení této záhady jsem ponechal na pozdější dobu. Vyběhl jsem na trávník vlnky noci rosou. U kamene stál zmatený cizí pes zarotaný do drátů poplašného zařízení a vrtě ocasem, důvěrně ke mně vzhlížel v naději, že ho vyprostím. Zaklel jsem, a hledal v trávě něco, co bych po něm hodil. Pes zřejmě vycítil, že mám asi zcela jiné úmysly než předpokládal, protože sebou prudce trhl, vyprostil se z drátů a se svěšeným ocasem uběhnul k díře v plotu, kterou se sem zřejmě dostal.

Unavili jsem se za ním dívat, ale pak jsem si vzpomněl na ledničku v obývacím pokoji a tryskem jsem se vrátil domů. Ne, nebylo to mámení smyslů. Lednička stále na koberci uprostřed obývacího pokoje, z kuchyně se za ní táhla šnůra vytažená ze zásuvky a pootevřenými dvířkami z ní kapala voda na nový koberec. Helen stále v rohu pokoje s hrůzou rozšířenými očima a ukazovala na blůznou ledničku: "Zničí mi to koberec a řídlo se zkaží..." Na schodech se objevil Billy, protíraje si rozespale oči: "Co se děje?"

"Nevím", řekl jsem podle pravdy. "Ale raději dáme ledničku zase na místo, třeba na to stačíme." Nějak jsme zapomněli na to hlavní, a sice, proč se vlastně lednička vydala na pochod.

"Tak", řekl jsem spokojeně po skončení práce "a můžeme si jít zase lehnout". Spali jsme necelé dvě hodiny, když se ze sousedního domu ozval mohutný chorál lidu s se z Belsenov symfonického orchestru. Se správným saklením jsem vyskočil z postele a zavřel okna, zatímco Helen si zoufale tiskla dlaně na uši. Na další spánek jsem už neměl ani pomyslení, a tak jsem se pomalu oblékl a odjel do práce. Budu tam zase první, což mi vynese počleby od kolegů a vlídný pohled od šéfa. Kdyby mi za mou agilnost alespoň přidal do výplatního sáčku nějaký bonus!

Před kanceláří na mne čekal jakýsi chlapek v pracovní overalu, kanadách a pomačkaném klobouku. Za opaskem měl geologické kladívko.

"Víte jste Marsden?" řekl vstáváje ze židle.

"Říkají mi tak" odpověděl jsem otráveně.

"Frý máte na zahrádě velký achét. Nevěřím tomu. Žádný achét nemůže být tak velký". Jeho tón se mi nelíbil. "Jestli jste mne přišel přesvědčovat, že..."

"Ne, ne" rychle mne přerušil. "Jsem předseda amatérské geologické společnosti a v příručce, že ten váš achét je skutečně tak velký, koupíme jej od vás!"

To měnilo situaci. Nasadil jsem si klobouk, zamkl kancelář a vyrazili jsme.

"Tak co tomu říkáte", zeptal jsem se zvědavě, když skončil obhlídku belvanu. "Je to skutečně achát", řekl otřeseje hlavou. Nic takového jsem dosud neviděl. Je to prostě unikát! Poklepal kladívkem na achát, který vydal nepřírozený zvuk.

"Je zřejmě dutý", řekl zamyšleně. "To by nemělo být. Víte co?" obrátil se ke mě. "Dám vám za něj 1000 dolarů!" "To je málo", odmítl jsem. Ne že by 1000 dolarů mi nepřišlo vhod, ale žádný své cti dbalý obchodní partner neskočí hned na první nabídku. Geolog se zamračil a znovu obešel kámen. Až docela dole objevil otvor. Dokonale kulatý!

"Opravdu je dutý" prohlásil. Pak ulomil osi metrovou větvičku a celou ji zasunul do otvoru. Napadla mne zvláštní myšlenka. Ten otvor je kulatý a jeho velikost odpovídá přesně velikosti zlatých brouků. Trochu mě zatrnulo, ale byl to tekový nejasný pocit, že jsem hned na to zapomněl.

"Víte co?" obrátil se ke mě geolog. "Dám vám za něj dva tisíce a o odvoz se postaráme sami."

Nic jsem neříkal, protože jsem byl zaujat možnou souvislostí mezi dutým, kulovým achátovým belvanem, kruhovým otvorem v jeho spodní části, objevem zlatých brouků a snad i zmizením mravenců a vos. Kromě toho případ putující ledničky...

Pak jsem se vzpamat oval. "Co jste to říkal?"

"Že vám nabízím dvakrát tolik. Dva tisíce!" ukazoval na prstech. Chlapík se mi nelíbil již proto, že tak rychle zvýšil nabídku. Zřejmě chtěl získat achátovou kouli dříve, než si uvědomím její cenu. "Rozmyslím si to a dám vám vědět. Jaká je vaše adresa?"

Podíval se na mne zamračeně, pak se otočil a beze slova vyšel ze zahrady. Za chvíli bylo slyšet jak startuje svůj vůz.

Z domu vyběhla Helen celá rozzářená: "Randalle, to je ohromné! Představ si, že ti brouci mi uklízí dům!"

"Cože?"

"Přijď a podívej se!"

V pokoji jsem se zastavil a téměř ztratil dech úžasem. Brouci tam pracovali po čtách. Jeden oddíl se zabýval křeslem, jehož vyčištěná část svítila novotou kontrastující nápadně s dosu neošetřenou částí, takže mi přišla na mysl obrázková reklama na čistící prostředek: "Před použitím a po něm!" Další četa brouků cítila stůl, jiná pracovala na mycí lince. "A koberec v obývacím pokoji už mají hotový!" Helenin hlas překypoval nadšením.

"Ale ty se těch brouků přece bojíš" namítl jsem nejistě.

"Těhle ne, ti jsou jiní. A dokonce jsou hezcí! A pracovití, jen se podívej! Brouk leze po špinavé látce a za ním zůstává vyčištěný pruh!"

Všechno to souhlasilo, ale přesto jsem se nemohl ubránit jakémusi nepokoji.

Na zahradě se mihle známě postavička. "Billy" zvolal jsem z okna, "co tam provádíš?"

"Chytáme s Tommym tv brouky. Jsou ale moc rychlí, a tak je chytáme do pastiček. Přišli jsme na to, že na ně platí jen pastičky z umělé hmoty. Žádné ze železa nebo z drátů je neudrží. Také na jiné vnadidlo nejdu, než na kousek achátu."

"Co s nimi budeme dělat?"

"Budeme je prodávat jako pomocníky do domácnosti. Jenom dr. Wellsovi dáme nějaké zadarmo."

Takové jsou naše dnešní děti. Místo aby si hráli na Indiány, pustí se do kšeftu.

"Billy," řekl jsem zamyšleně. "Raději je nechte na pokoji. Mám dojem, že to nejsou žádní pozemští brouci."

Billy se na mne překvapeně podíval: "A víš, tati, že nás to s Tommym také napadlo?"

"Když jste takoví koumáci, tak jste jistě přemýšleli o tom, jak se sem dostali".

"Myslíme si, že mají něco společného s tou achátovou koulí na zahradě. Je v ní otvor přesně tak velký jako jejich tělo."

"A jak se pohybovali prostorem?"

"To nevíme, ale ten achát asi nebude žádné kosmické loď. Už proto, že se jí sami živí. Spíš to bude jejich zásobárna potravin na cestě vesmírem."

"Randalle", ozvala se z verandy Helen, "zajedu k tetě Amy a řeknu jí o těch broucích!"

Jak chceš" zabručel jsem. Z dnešního dne už asi nic rozumného nebude, takže do práce se nevrátím. Napracuji si to zítra.

Zachrupel písek a v zahradě se objevil dr. Wells. Jeho zamračený výraz se mi nelíbil.

"Randalle", řekl, "Jsem zmaten. Krunýř těch tvorů je tak tvrdý, že jím nepronikne pilka ani vrták. Tak jsem jednoho položil na kovářskou, vzal palíci a..."

"Probůh, neříkejte, že se palice rozbila!"

"To ne, naopak rozdrtil jsem ho na placku. A teď se podržte - žádné vnitřní orgány to nemá a tělo namísto protoplazmy je složeno z mikroskopických krystalů! To znamená, že jde o životní formu, které se na zemi nenalézá. Jde tedy o nemozemské tvory" dodal zamyšleně. "Jednou

k tomuto kontaktu muselo dojít, jde jen o to, jak jsme na něj připraveni

"Mám dojem, že začátek není špatný" řekl jsem; jak to vypadá, tak nám mohou být v lecčemž nápomocni. Mne například zbavili mravenců, vos, vyčistili nábytek a věnovali mi svůj přibýtek, za který mimochodem dostanu pěknou sumu peněz."

Dr. Wells se na mne podíval a vytřeštil oči: "To všechno udělali?" Po chvíli pronesl vážným hlasem: "Víte, co bych udělal, kdybych měl moc rozhodovat? Dal bych okamžitě evakuovat toto město, každého obyvatele bych důkladně prohlédl, zda náhodou nemá u sebe nějakého toho brouka, a pak bych na město shodil ne atomovou, ale vodíkovou bombu!" Z jeho pohledu bylo možno vyčíst pocit strachu a hrůzy, který se ho zmocnil. "Vy si myslíte, že to vše dělali k vůli vašim krásným očím? Vůbec ne. Mravence a vosy vyhubili, protože jim nějak překáželi. Nábytek vám čistili ze stejného důvodu, totiž aby zničili mikroorganismy nacházející se ve špíně a prachu. A teď si představte, až se tedy rozhlédnou, tak začnou hubit další a další hmyz - třeba včely! Kdo pak bude opylovat květy? To je jen jeden příklad z tisíce možných. A co když jim začne překážet člověk!"

Stál jsem zaraženě a přemýšlel o jeho slovech, když tu se ozval Billyho křik. Otočil jsem se a spatřil ho, jak k nám běží mávaje rozčileně rukama.

"Tati, tati, někdo nám rozbíjí a vyhezuje nábytek!"

"Pomalu, chlapče, uklidni se. Co jsi to říkal o nábytku?"

"Viděl jsem to na vlastní oči! Páni, matka buďte rádi až se vrátí a uvidí to!"

Rozběhl jsem se k domu sledován Billym a dr. Wellsem, jehož bílé licousy vlály ve větru jako rozčilenému kozlovi. Dveře do domovní haly byly otevřeny a před prahem ležela hromada dřeva, látky a plástiku, což v původním ještě organizovaném stavu tvořilo část našeho domácího inventáře.

Zemířil jsem do dveří a jen tak tak, že jsem se stačil uhnout kusu vykuchaného gauče letícího přímo proti mně. Zařval jsem vztekem, uchopil na zemi ležící nohu od židle a vrátil se do domu, ale uvnitř nebylo po nějakém vandalovi ani stopy. Jen lednička byla zase uprostřed obývacího pokoje a kolem ní ležela hromada různých domácích předmětů, vesměs z kovu.

V rohu stála má oblíbená lenoška. Náhle z ní vypečl šroub a odlétl na hromadu kovového šrotu kolem ledničky. A další a další. Pak začaly létat čalounické hřebíčky jako hejna komárů stejným směrem. Nakonec vylétla z lenošky perla a moje oblíbená se zhroutila jako podminovaná. Pak se zvedla a prolétla dveřmi na zápraží, kde se uložila na

hromadu stejně vykuchaného nábytku.

Chvilí ve mně zpořil neznatelný hněv s pocitem panické hrůzy. Pak jsem ale zvedl oči ke stropu a spatřil, že je pokryt kolonami pocho du-
jících zlatých brouků. Zařval jsem vzteky a rozmáchl se rukou tříma-
jící nohu od šidla. Ale dr. Wells me zastřel: "Bude lépe, když je ne-
budeme dráždit. Snaž se to už nestát, a pak by se třeba mohli na nás
vrhnout!"

To bylo rozumné. Vzpomněl jsem si, jak zlatí brouci se vypořádali
s mravenci a vosami a po zádech mi přejel mráz. Nakonec jsem občen pla-
tící řádně daně, a tak mám právo si za ty hříšné peníze vyžádat pomoc.

Z domu dr. Wellsa jsem zavola policejní stanici. Rozvášný hlas
me informoval, že u telefonu je seržant Andrews.

"Seržante," povídám rozčileně, "poslouchejte dobře, jde o vážnou
věc. Mám brouky..."

"Z toho si nic nedějte, ty máme více méně všichni" řekl vesele
seržant.

"Ale seržante," opakoval jsem, snaže se mluvit co neklidněji, "já
vím, možné to zní legračně, ale já tedy ty brouky opravdu mám. Rozbí-
její mi nábytek a vyhazují ho ven!"

"Běco vám řeknu" seržantův tón byl stále ještě veselý, "radím vám,
abyste si dal na hlavu studený obklad a vyspal se z toho. Kus slanečka
s mlékem by se také hodil..."

"Seržante", neléhal jsem zoufale, "nejsem opilý a to co říkám..."

Ozvalo se zaklapnutí, jak seržant zavěsil telefon. Vytočil jsem
znovu číslo policejní stanice.

"Seržant Andrews u telefonu".

"Právě jste se mnou přerušil hovor" ječel jsem hystericky do
telefonu. "Jsem zákoně čestný občen a platím řádně daně, takže mám za to
právo na ochranu nebo alespoň na slušné zacházení. Proto kdýž tvrdím,
že tedy mám brouky..."

"O.K." řekl seržant otráveně. "Když si tedy o to říkáte a nedáte
si pokoj ... Vaše jméno a adresa?"

Řekl jsem mu to.

"Pane Marsdene". uzevřel rozhovoru seržant, "až k vám přijedeme,
tak ůť tem ti brouci opravdu jsou, sežeňte si je kde chcete. Jinak se
máte na co těšit!"

Zatím co jsem mluvil do telefonu dr. Wells sledoval oknem se záj-
mem, jak z mého domu vylétává další a další mobiliář. "Zajímavé," poz-
nemenal, "evidentně jde o praktickou aplikaci telekineze!"

"Tele- co?"

"Telekineze. To je přenášení předmětů bez pomoci jakýchkoliv fy-

zických sil nebo prostředků. Ti brouci mají zřejmě tuto schopnost a jak je vidět, shromažďují kovové věci. Ovšem proč, to je záhada."

Z ulice slyšela policejní siréna. "Už jsou tady", řekl jsem s ulehčením.

Z vozu vystoupili dva policisté. "Vy jste Marsden?" zeptal se jeden z nich. Řekl jsem, že na první pokus se střelil.

"Zajímavé" otočil se ke svému společníku. "Sardž říkal, že je pěkně nadrátkovaný, ale nezdá se." Pak se obrátil ke mně: "Kdo vám tam dává ten nepořádek?"

"To ti brouci!"

"Kecá", ucedil koutkem úst ke svému druhovi. "Raději se tam půjdeme podívat, než mu tu boudu roznesou!"

Zůstal jsem stát na chodníku, protože jít s nimi nemělo smysl. Nemohli nic dělat, než mi klást spoustu hloupých otázek. Ty jsem si mohl klást sám sobě, na to jsem policejty nepotřeboval.

Kolem nás se začali shromažďovat lidé, mezi nimiž dominoval Billy s partou svých kamarádů. Ženy ze sousedství přebíhaly z domu do domu kvokejíce jako vzrušené slepice. Několik kdemjedoucích se zastavilo, majitelé aut s otevřenými ústy sledovali dění kolem mého domu.

Jak se dalo čekat, oba policisté zmateně vyběhli z domu. "Hej, pene, můžete nám říct, co se tady vlastně děje?" uchopil mne za rukáv jeden z nich.

"Je mi líto. Obraťte se témhle na dr. Wellse, ten se na otázky přímo třese."

"Už jsme s ním mluvili a on říká, že ti brouci jsou odněkud z Marsu nebo z vesmíru. Přitom mluví o věcech, které nám vůbec nejsou jasné!"

"Zevolám radiem posilu", řekl druhý. "Mezitím vyklidíme ulici, někdo by mohl přijít k úrazu!"

Před domem zeskřípěly brzdy a z vozu vystoupila Helen. "Ani na chvíli se nemohu vzdělit, abys nevyvolal nějaký zmatek", byla její první slova, když spatřila policisty a dav zvědavců.

"Co já", vyjel jsem dotčeně, "to ti tvoji brouci! Máš to pěkné pomocníky v domácnosti, jen co je pravda!"

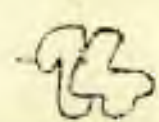
Helenin pohled se svezl k našemu domu a poprvé za celou dobu našeho manželství nebyla schopena slova.

Někdo mne ze zedu zatahal za rukáv. Obrátil jsem se a byl to předseda geologické společnosti.

"Pene Marsdene, pět tisíc dolarů za ten echát!"

"Ani nápad!"

"Ty jsi se zbláznil" zasyčela Helen, "tolik peněz a on si hraje

na granda: "

"Ten achát mě nepoměrně v'tší ceru než pět tisíc dolarů. To není žádný obyčejný achát, ale vesmírná loď a z tu dostanu co budu chtít!"

"Dr. Wellsi," zeptala se zm ten Helen "je to pravda?"

"Myslím, že ano".

"Děmo", přerušil nás jeden z policistů. "odjeďte svým vozem kus dál. Potřebujeme to teď vyklidit."

Helen kupodivu bez námitek odešla ke svému vozu. Zanedlouho se ozvalo řechení sirén a asi deset policejních vozů zastavilo u chodníku. Tři z mužů vnikli do domu, ale vzápětí vyběhli van a divokým úprkem se snažili dostat do zahrady. Nad nimi kroužilo hejno zlatých brouků, kteří se nedali odehnat křikem nebo máváním rukama. Ostatní policisté tvořící kordon kolem plotu, spěšně ustoupili do bezpečí, marně se snažíce při tom zachovat jakous takous důstojnost. Také dev shromážděný za policejním kordonelem se dal na zmetený útok.

"Helen", řekl jsem naléhavě, "sežene Billyho a hned odjeďte k tetě Amy. Tady to nevypadá dobře!"

Mezitím zlatí brouci přestali honit policisty a namísto toho vytvořili samknutí bouf, který začal soustavně oblétnout dům. Bylo jasné, že provádějí něco jako hlídkování.

Vedle mne se objevil Belsen a bylo na první pohled patrné, že je značně rozčilen. "Všude vás hledám! Ti vaši brouci...!"

"Žádní moji brouci" odsekl jsem, "copek já jsem zodpovědný za ty vesmírné přivandrovalce?"

"Ti vaši brouci", opakoval tvrdošíjně Belsen "jdou ze kovu".

Pokývl jsem souhlasně hlavou: "Možná, že tam, odkud přišli, je kov vzácností, a tak se musí žít achátem."

Belsen sebou nepokojně ošil: "Ve sklepě a v dílně mám spoustu kovových věcí. Kdyby se ty potvory tam dostaly..."

Polil mne studený pot, protože teprve teď jsem si uvědomil, že nemusí jít jen o kov z mého domu. Co když brouci rozšíří svou činnost na další domy v ulici, nebo na celé město, či snad na celou zeměkouli? Co bude pak s lidmi?

"Dr. Wells říká, že jejich těla se skládají z mikroskopických krystalů", řekl jsem, abych převedl řeč na jiné téma.

"To je nesmysl", odporoval Belsen, "krystaly jsou přece neživé!" Pak se ale odmlčel a zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí. Obrátil jsem proto pozornost k svému domu a se sevřeným srdcem sledoval, jak před prahem roste hromada rozbitého nábytku a zařízení.

Náhle jsem za sebou uslyšel rozčilené hlasy pobíhajících policistů. Otočil jsem hlavu právě v okamžiku, kdy z jednoho policejního

auto se oddělily dveře a důstojně pluly vzduchem přes plot a zahradu, až zmizely v otevřených domovních dveřích. Následovalo je boční zrcátko a poplachová siréna. Pak již to šlo ráz naráz. Vzduchem létely blatníky dveře a čela z kolem stojících policejních i soukromých vozů a vše mizelo v mém domě.

Napadla mne zvláštní myšlenka. Brouci si zřejmě zvolili můj dům za centrální sklad kovu. Co se ale stane, až bude plav?

Skupina policistů se znovu pokusila vstoupit dům útokem ale hlídkující roj se hrozivě snesl a muži se prozíratelně stáhli do bezpečí. Ze sousedova plotu se náhle oddělila velké ozdobné kovové vrata. Před vchodem do domu se elegantně stočila nahoru a prolétla dovnitř.

Na zahradě se objevil zvědavý pes přilákaný nezvyklým ruchem. Veselé vrtěl ocasem a zamířil si to přímo do domovních dveří. Patrolující roj brouků se snesl a zamířil přímo na vetřelce. Ozvalo se několik mlaskavých úderů, jako když kulky zasáhnou tělo. Pes vyskočil se zavýtím do výše, překotil se a zůstal nehnutě ležet. Roj brouků se zvedl a pokračoval ve své patrole kolem mého domu.

To měnilo celou situaci. Brouci, kteří až dosud mohli být považováni za zajímavou kuriozitu, se stali rázem smrtelným nebezpečím pro vše živé. Každý z nich se mohl stát živým projektilem, proti němuž nebylo obrany. Mně jsem si vzpomněl, že před necelou hodinou navrhl dr. Wells použít proti broukům vodíkovou bombu a já ho div nepovažoval za paranoika. Nebude nakonec vodíková bomba jediné východisko? Problém byl také v tom, že kromě mne a dr. Wellse si to zatím nikdo neuvědomuje a než k tomu dojde, může být pozdě. Také inženýr Belsen je možná odhodlán k neiracionálnějšímu řešení, aby zachránil své drahocenné přístroje. Belsen - to je ale také člověk, jehož mimořádná technická fantazie se pod touto hrozbou jistě vypne až ke genialitě! Snad na něco přijde, když jde o záchranu jeho milovaných mechanismů!

Rozhodl jsem se, že k němu zajdu. Prošel jsem ulicí na níž hlíd-kovali zmatení policisté a nečinně přihlíželi, jak parkující auta jsou zbavovány posledních kovových součástí. Těsně přede mnou se z jednoho vozu zvedl celý motor a pomalu letěl směrem k domu, přičemž z něho tekla olej a padaly kusy mastné špíny. Otrásl jsem se při pomyslení jak asi bude vypadat Helenin nový koberec až motor přistane na hromadě šrotu vedle lednice v obývacím pokoji.

U vrátek Belsenova domu jsem zazvonil. "Pojďte dál, je otevřeno, čekal jsem vás" ozval se jeho hlas. "A pospěšte si, budeme mít spoustu práce!"

Vešel jsem do jeho dílny v podsklepení. Byla pečlivě uklizena. V policích bylo srovnáno nářadí, různé přístroje a spruště různého mate-

riálu včetně drátu, pojistek a jiných mě neznámých součástí. Uprostřed stál jeho novětný symfoniočet, který svítil a blikal četnými ukazovate-
li jak vlnitý stromek. Jediné, co bylo v nepořádku, byl stůl, zavele-
ný sroustov nasazených noh, r kresle a výpočty.

"Musí se to povstat neobvyklé" uvítal mne Belsen, utíraje si pot
chvířící se rukou. "Právě pokus už nebude, protože pak budeme mrtvi."

"Podívejte se, Belsene, nevím, o čem to mluvíte, ale jediná mož-
nost jak se tím potvrdím dostat na kobylku je sroustít s helikoptéry na
dům chrannou plachtu a umělé krotky tek, aby její celý pokryla. Umělé
hnutí je pro mě nepřekonatelná překážka, a tak..."

"Co si myslíte že pak, teď není čas na zbytečné mluvení" odsekl
Belsen.

"Ale všichni musíme něco podniknout, a to hned!"

"Co myslíte, vy blázne, že dělám já? Tady tohle" ukázal na ja-
kýsi přístroj, je to bateriový pohon. Snažte se její vnést po schodech
před dům!" Bez slova se ode mne odvrátil a vnoval se svému muzikál-
nímu monstrem, na kterém začal manipulovat různými páčkami a konflíky.

Nemklo sázel s ním polemizovat, a tak jsem nepadl přístroj a vlekl
jej ze s klepa. Byl daleko těžší než se na první pohled zdálo, takže
před dům jsem jej dopravil jen s vynaložením všech sil. Nerovnal jsem
se v kříži a v tom okamžiku mi svítilo, co má vlastně Belsen v úmyslu.
Bylo to něco tak geniálně jednoduchého a při tom nic nového, protože
již dávno jeden známý fyzik podobným trikem udivoval společnost.

Belsen mezitím zasunul do stroje jakýsi program, nařídil chod a
pak přiběhl ke mně.

"Nejsem si jist, jaké je struktura jejich těla" řekl udýchaně.

"Trevde, dr. Wells zjistil, že je krystalické, ale jakého druhu? Proto
jsem stroj neoprogramoval na široký rozsah. Někde v jeho rámci musí být
ten rozhodný bod!"

"Který způsobil, že zvuk houslí roztrástil křišťálový pohár!"

Zazubil se na mne: "Vidím, že znáte klasický příklad."

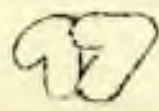
"O něm slyšel přece každý ve škole!"

"Tak, a teď dobře poslouvejte. To, co jste vynesl ven, je zesi-
lovač zvukových frekvencí, napojený na vysílač dole ve sklepě. Musíme
jej dopravit co nejbližší k broukům, to zhameně asi tak k plotu!"

"Moc blízko to asi nepůjde", řekl jsem pochybovečně. "Ti brouci
jsou živé projektily a před chvílí prolétli psem jako prst pavučinou!"

Belsen si olízl suché rty: "Něčeho takového jsem se obával, ale
jak jsem řekl - pokusit se o to musíme."

Uchopili jsme stroj každý z jedné strany, Belsen rozkopl dveře
a vyběhli jsme do zahrady. Stroj byl těžký, a tak v prvním rozběhu

jsme. Jej zanesli až do poloviční vzdálenosti od plotu, kde jsme se skryli v trávě a pozorovali můj dům. Roj brouků stále kolem něj kroužil jako zlaté koule, jasně se lesknoucí v záři zapadajícího slunce.

"Musíme se pokusit dopravit jej až k plotu," šeptal Belsen. Beze slova jsme povstali, uchopili přístroj a potéceli se k plotu. Ještě než jsme dospěli k olli spatřil jsem koutkem oka, jak zlaté koule zamířila k nám.

"Pozor Belsene, lehněte si!" zařval jsem a vrhl se do trávy. Ale Belsen stal jako přimrazený a s úst otevřenými hrůzou zíral na blížící se smrt.

"Vypíneš, rychle!" zasípěl jsem, ale Belsen se ani nepohnul. Vrhli jsme s tedy k přístroji, uchopili páčku a otočili. Nic. Ale pak jsem si uvědomil, že vysokofrekvenční tóny lidské ucho nevnímá.

Roj brouků byl již téměř nad námi. Stiskl jsem zuby a zavlel oči a čekal, kdy prou projedou zlaté projektily.

Náhle jsem zaslechl divný praskot. Otevřel jsem oči a spatřil, jak roj zlatých brouků se mění na drobné obláčky lesklého prachu. Během zlomku vteřiny přestal existovat.

Pomalu jsem se zvedl na nohy a zatřásl Belsenem: "Probuďte se, človče, už je po všem!"

Belsen se pomalu otočil a řekl nepřítomným hlasem: "Tak jsme to zvládli!"

"Ano, zvládli jsme to, a vy jste hrdina dne. Sice podělanej, ale přesto hrdina."

Pomalu jsem kráčel k domovu a hlavou se mi honily neveselé myšlenky. První setkání s mimozemskou civilizací a nám se jí podařilo beze zbytku likvidovat. Až se jednou pustíme do vesmíru budeme se chovat stejně erogentně a bezohledně jako ti brouci? Pak jsem si ale vzpomněl na zničení zařízení mého domu a mé myšlenky rázem spadly na přízemní úroveň: Kdo mi nahradí škodu?

Nakonec jsem se uklidnil. Vždyť mám na zahrádě achátovou kouli a ta mi všechno mnohokrát vynahradí!

Del jsem se do bčku, abych byl co nejdříve doma a mohl provést bilanci svých aktiv a pasiv. Téměř bez dechu jsem doběhl a odvraceje oči od spouště něd domem, zamířil jsem rovnou na zahradu, kde stálo mé jediné aktivum - achátové koule.

Na zahrádě jsem se bezradně zastavil a překvapeně se rozhlížel, ale koule nikde nebyla. Místo ní tam ležela hrůza šedivého prachu. Pochopitelně, broučený pohár, brouci a achát, to vše je z krystalů a podléhá fyzikálním zákonům, které Belsen tak dokonale využíval.

"Zatracený chlap, nejdříve bych ho..."

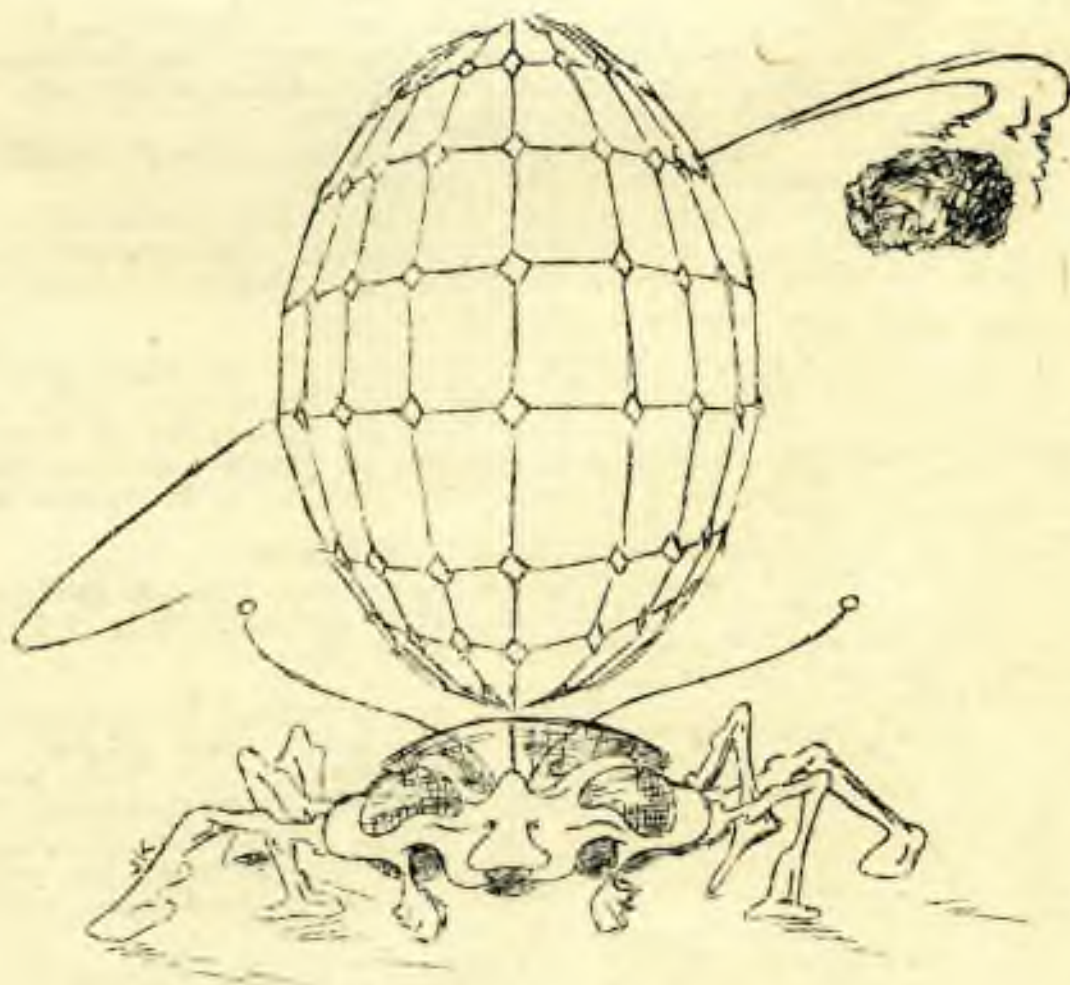
ARGUS

Ale nemohu mu udělat ani to nejmenší. Je hrdinou dne a kdybych na něho sáhl, lidé by dne zrušovali.

Ve své pracovně jsem prohlížel řádky osacího stolu a vyhrabal pojistnou smlouvu. Možná, že v části psané drobným písmem, které obvykle tvoří kámen úrazu při pojistných sporech, objevím nějakou skulinku, pomocí které bych mohl nárokovat náhradu. Nakonec jsem pojišťovací odborník nebo ne?

Druhý den ráno v půl sedmé Belsen jako obvykle spustil svůj orchestr, a tak to pokračovalo dál každý den. Ale žádný ze sousedů mu již neřekl ani slovo. Je přece hrdinou dne a ten jeho symfonitron nás přece zachránil, nebo ne?

A propos, nevíte o někom, kdo by zařídil namontování zvukotěsného zařízení na celý dům a kolik by to asi stálo?

růzkanné výpravy z paluby meziplanetární lodi kroužící nad planetou Firin IV. havaruje sonda pilotovaná astronautem Davidgem. Nemůže se vrátit na mateřskou loď, ani poslat o katastrofě zprávu. Planeta je extrémně nehostinná: vulkanická pustina bičovaná meteoritickými dešti, osvětlována září dvou sluncí a šesti měsíci. Život je zastoupen apříkled gigantickými stonoczkami a kamenným pancířem.

Davidge brzy poznává, že není sám. Nachází trosečníka v stejné situaci. Je to obyvatel planety Dragon s vysokou úrovní materiální civilizace a složitou kulturou. M. lidské tvary, ale je to plaz. Přes počáteční konflikt jsou oba tvorové vnějšími podněty donuceni ke spolupráci. Dochází ke sblížení, v němž nejprve Dragon plavoucí i člověk projevují své skutečné vlastnosti, které byly vzájemným odporem potlačeny.

Toto je stručný obsah filmu Můj nepřítel (Enemy Mine) z padoněmeckého režiséra Wolfganga Petersena, který je známý i u nás svým Nekonečným příběhem. Petersen se v poslední době věnuje vědecko-fantastickému žánru téměř soustavně. Jeho zatím poslední film je opět pohádkově laděný příběh o děvčátku Memo. A protože "Můj nepřítel" je po mnoha stránkách pozoruhodné dílo, přetiskujeme část rozhovoru, který byl s Wolfgangem Petersenem uskutečněn na letošním filmovém festivalu v Madridu.

- Pracoval jsem právě na vlastním scénáři, když mi zatelefonovali z amerického středí 20th Century Fox. Návrh byl překvapující: Okamžitě, nejraději zítra zastoupit režiséra, který si neví rady s rozjetou produkcí filmu "Enemy Mine" podle knihy Barryho Longyeara. Zeptal jsem se, kde mají tu produkci. Na Islandu. Zněla úplně klidná odpověď. Bylo to tak neobvyklé, že jsem slíbil přiletět prvním letadlem.

Komů jsem ponětí, o co jde. Načátku jsem se domníval, že je to nějaký válečný film a na mě se obrátili díky "Tonorce" (Das Boot!). Sehnal jsem si ale knihu a přečetl po cestě do Reykjavíku. Teprve pak jsem pochopil, že je to fantastický meziplanetární příběh.

Natačení nemohlo samozřejmě začít ani zítra, ani za týden. Byl jsem ochoten ujmout se produkce pod dvěma podmínkami:

Půl roku na přepracování scénáře a úplná změna prostředí.

Byl jsem překvapen, když producent Stephen Friedman obě podmínky přijal, přestože to znamenalo odepsání všech dosavadních nákladů.

Otázka: Proč jste nechtěl točit na Islandu?

- Strávil jsem kdysi zdním na jednom z kanárských ostrovů - Lanzarote. Tento ostrov je skoro celý pokrytý lávou, která tvoří fantasticky sformovaná pohoří a krátery. Kolauné kotliny obklopené ze všech stran horami, umožňují uzavírat scény a v plavav je pouze pohledem na zvláštní černorudou lávu. A kromě toho na Lanzarotě teple, subtropické klima, zatímco Island ... brr.

Otázka: To jste celý film točil v exteriéru?

- Samozřejmě že ne! Zahrál jsem celé moderní studium Bavaria filmur v Mnichově. Celkem devět hal, včetně největší natáčecí haly v Evropě. Tam vznikaly další obrazy krajiny planety Firin IV.

Otázka: Kdo je vlastně Drag?

- Nejtěžším úkolem všech filmů SF je vytvoření přesvědčivého mimozemšťana. V první verzi "Enemy Mine" se mi Drag vůbec nelíbil. Je to postava tak komplikovaná, že ji mohl zahrát jenom člověk, tedy herec v masce. Dlouhé měsíce jsem pracoval společně s mistrem charakterizace Chrisem Wallasem. Radili jsme se se stovkami odborníků, včetně psychoanalytiků. Drag musel vzbuzovat instinktivní nechuť, a tak se postupně stával plazem, ke kterému člověk cítí podvědomě odpor a strach. Pochopení tohoto faktu nám velmi pomohlo.

Otázka: Neinspirovali jste se Čapkovou "Válkou s mloky"?

- Ne... je to zábavné, ale nikdo si ani nevzpoměl na tuto kdysi tak slavnou knihu. Máte pravdu, tak nějak by mohl vypadat King salamander...

Otázka: A kdo vymyslel jazyk Draga?

- To byla další překážka. Vzal si to na starost Chris Marinker, Anglický expert na vzácně se vyskytující jazyky. Zpracoval nejen fonetiku, ale i způsob vyslovování, který geniálně ovládl černošský herec z New Yorku Louis Gossett, hrající draka. Použili jsme jistého způsobu, zasahujícího do podvědomí diváka. Fonetická struktura tohoto podivného jazyka, přízvuk, melodičnost věty, jsou založeny na struktuře Ruštiny. Chápete snad proč?...

- Samozřejmě, ale přiznám se, že jsem to nepozoroval.

- Protože jste neměl! Je to přece film o překonávání instinktivního nepřátelství, určený divákům krmeným denně takovými výtvary, jako jsou Rambo II, nebo Rocky IV.

Otázka: Mělo obsazení černošského herce do role Draga nějaký zvláštní význam?

- Domnívám se, že černoští herci disponují speciální tělesnou expresí. Pohyby Draga jsou nepřirozené, protože nejsou lidské. Vyžadovalo to expresi celého těla.

Otázka: Co vás nejvíce těší?

- To, že jsem dokázal producentům, že Evropský film se může vyrovnat všem Hollywoodským standartům. Snad jediné s výjimkou speciálních efektů, produkováných kalifornskými laboratořemi "Industrial Light And Magic" George Lucase. To nemáme a mít nebudeme. Je to spojeno s úrovní optické, elektronické a laserové techniky, mimo Ameriku nedosažitelné.

Z nakladů "Mého nepřítel" bylo 20% (asi 5 milionů dolarů) nutno vynahrádit na nákup hotových sekvencí vyrobených nejrozličnějšími trikovými technikami.

Ale zbytek je jen Evropskou produkcí.

Tak tedy: Jestli chceme přetrvat, musíme se za každou cenu zapojovat do realizace velkých projektů, majících šanci konkurovat na světových trzích.

podle časopisu FILM zpracoval m.

ARGUS:

Str. 1 KNOFLÍK
Jacek Sawaszkiewicz
povídka

Str. 4 ZLATÍ BROUCI
Clifford D. Simak
povídka doplňující autorovu monografii
z našeho minulého čísla

Str.20 FILM
rozhovor s režiserem
Wolfgangem Petersenem
o jeho filmu MUJ NEPŘÍTEL

ARGUS

příloha ŠUMU pro přátele vědecko-fantastické literatury

Vydává SF klub TERRA při SSM ČVUT FEL
Praha 6 PSČ 166 27 Suchbátarova 2

Sestavil: J.Kyslík
Technická a grafická spolupráce:
P.Bedrna
P.Miškovský
V.Suberová
J.Čapek
J.Đurášová

Vychází nepravidelně !
Neprodejné !
Neprošlo jazykovou úpravou.
Číslo připraveno v říjnu 1986.

